

ŠEŠIOS SAVAITĖS IKI ĮKALINIMO

Ažuolas sukišo kanopas į aksomines kelnės.
– Ar priverčiau tave vėluoti? – iš lovos piktdžiugiškai paklausė ledi Eleina. Pasirėmusi galvą alkūne ji tyliai nusijuokė. – Netrukus tau nebereikės tenkinti kiekvienos jų užgaidos.

– Taip, – atsainiai atsakė Ažuolas. – Tik tavo užgaidas, tiesa?
Ji vėl nusijuokė.

Pusiau užsisagstęs dubletą jis stengėsi prisiminti trumpiausią kelią į sodus. *Turėjo* būti punktualus, bet pagaliau atsirado proga išnarplioti visas išdavystės sąmokslų pinkles.

Pažadu, supažindinsiu tave su kitais savo bendražygiais, – pasakė ji, o jos pirštai sliuogė jam po marškiniais atsagstydami sagas. – *Nustebsi, kaip galime priartėti prie sosto...*

Keikdamas save, dangų ir apskritai laiko sąvoką Ažuolas išdūmė pro duris.

– Paskubėk, išdykėli! – jam pavymui šaukė viena rūmų skalbėja. – Bus prastai, jei jie pradės be tavęs. Ir susitvarkyk plaukus!

Ažuolui bandant susilyginti garbanas, tarnai spruko jam iš kelio. Elfheimio rūmuose net ir užaugęs Ažuolas visada buvo išdykęs, susivėlęs berniukas, įkalbinėdavęs sargybinius žaisti su kaštonais ir vogdavęs meduolius iš virtuvės. Fėjų karalystės gyventojai neįjautė laiko tarsi gintare užkonservuoti vabzdžiai, taigi kaip viena akimirka galėjo nepastebimai prabėgti šimtas metų. Todėl beveik niekas nepastebėjo, kaip princas pasikeitė.

O dabar jis visai kaip anas berniukas lėkė koridoriais, kano-poms kaukšint į akmenis. Šoko kairėn, saugodamasis, kad nesusi-durtų su pažu, nešinu glėbiu ritinių, pasuko dešinėn, kad nenuvers-tų staliuko su arbatos padėklu, o tada vos neatsitrenkė į Randaliną, pusamžį Gyvosios tarybos narį.

Jau pridusęs Ažuolas pasiekė sodus. Šnupuodamas žvalgėsi tarp gėlių girliandų ir muzikantų, dvariškių ir šventės dalyvių. Dar nebuvo nei didžiojo karaliaus, nei karalienės. Taigi galėjo ne-pastebimai prasibrauti į priekį.

Tačiau dar nespėjus prasmukti į minią, jam už rankovės griebė motina Oriana. Ji atrodė rūsti, o vaiduokliška baltas veidas paste-bimai nukaito iš pykčio. Skruostai tapo rausvi kaip jos rožinės akys.

– Kur buvai?

Jos pirštai slydo Ažuolo švarku užsagstydami sagas.

– Praradau laiko nuovoką, – prisipažino jis.

– Ką tada veikei?

Motina nubraukė dulkes nuo aksomo. Tada palaižiusi pirštą nutrynė dėmę Ažuolui nuo nosies.

Jis meiliai nusišypsojo, nesibodėdamas jos rūpestingumo. Jei motina laikytų jį dar paaugliu, nesigilintų į jokiais bėdas, kurių

jis užsitraukė. Ažuolas žvilgsniu klaidžiojo po minią ieškodamas sargybinio. Supratęs Ažuolo planą, Tiernanas supyks. Tačiau verta atskleisti sąmokslą. O ledi Eleina *vos nepasakė* jam kitų susijusių asmenų vardų.

– Geriau eime link pakylos, – pasakė Ažuolas Orianai, sugriebdamas jos ranką ir spustelėdamas.

Ji kaipmat sureagavo stipriai, griežtai suspausdama.

– Tu – viso Elfheimo įpėdinis, – tarė ji taip, tarsi jis nežinotų. – Laikas pradėti elgtis kaip valdovui. Niekada nepamiršk, kad turi žadinti ne tik meilę, bet ir baimę. Tavo sesuo nepamiršo.

Ažuolo žvilgsnis nukrypo į minią. Jis turėjo tris seseris, bet žinojo, apie kurią užsiminė mama.

Tarsi galantiškas riteris jis pasiūlė parankę, ir motina pagaliau atlyžusi įsikibo. Ažuolas, norėdamas jai įtikti, stengėsi atrodyti kuo rimtesnis. Tai buvo nesunku, nes vos žengus žingsnį, sodo pakraštyje pasirodė didysis karalius ir karalienė.

Ažuolo sesuo Džudė vilkėjo tamsiai raudonų rožių spalvos suknelę su giliais skeltukais šonuose, kad drabužis nevaržytų judesių. Prie juosmens kalavijo nesegėjo, bet plaukai buvo susukti į pažįstamus ragus. Ažuolas beveik neabejojo, kad viename iš jų slypi mažas peiliukas. Dar keli peiliai, matyt, buvo įsiūti į suknelę ir prisegti po rankovėmis.

Netgi būdama Elfheimo didžioji karalienė, valdanti kariuomenę ir dešimtis dvarų, ji vis tiek elgėsi taip, lyg pati turėtų spręsti visas problemas ir visada geriausias sprendimas būtų žudyti.

Šalia jos stovėjo Kardenas juodo aksomo drabužiais, puoštais dar juodesnėmis plunksnomis, kurios blizgėjo tarsi pamirkytos aliejuje. Tamsaus kostiumo fone dar ryškiau ant pirštų žibėjo masyvūs

žiedai ir didelis po ausimi kabantis perlas. Jis pamerkė Ažuolui, ir šis šyptelėjo nepaisydamas ketinimo išlikti rimtas.

Ažuolui žengiant pirmyn, minia prasispyrė.

Minioje stovėjo ir kitos dvi jo seserys. Džudės sesuo dvynė Tarina stipriai laikė sūnaus ranką, kad šis nebėgiotų. Šalia Vivjena kikenos su partnere Hetera. Vivė rodė į kažką minioje ir šnabždėjo į ausį Heterai. Vivė vienintelė iš trijų seserų buvo fėja, bet labiausiai nemėgo gyvenimo Fėjų karalystėje. Tačiau vis tiek domėjosi apkalbomis.

Didysis karalius ir karalienė atsistojo priešais dvarą saulėlydžio šviesoje. Džudė pamoko Ažuolui. Sodas staiga nuščiuvo. Ažuolas apsižvalgė į abi puses – į sparnuotąsias fejas ir šlapias laumes, gudrius hobitus ir klastingus antrininkus, kelpius ir trolius, sudžiūvusiu krauju dvokiančius raudonkepurius, selkes ir undines, faunus ir goblinus, kaukus ir gitrašus, raganas ir medžiažmogius, riterius ir sparnuotas damas nudriskusiomis suknelėmis. Visi Elfheimo pavaldiniai. Visi *jo* pavaldiniai, nes manė esąs jų princas.

Vis dėlto – kitaip, nei troško motina, – Ažuolo niekas nebijojo.

Nebijojo nė vienas, nors jo rankos buvo suteptos krauju. Net pats baiminosi, kad taip sumaniai gebėjo visus apdumti.

Sustojęs priešais Džudę ir Kardeną, Ažuolas linktelėjo.

– Tegul visi čia esantys liudija, – prakalbo Kardenas tyliu, bet iškilmingu balsu, žvelgdamas spindinčiomis auksinėmis akimis, – kad Ažuolas, Liriopės ir Deino sūnus iš Grinbrijarų giminės, yra mano įpėdinis, ir, jei išeisiu iš šio pasaulio, jis valdys vietoj manęs su mano palaiminimu.

Džudė pasilenkė paimti auksinės diademos nuo pagalvėlės, kurią laikė pažas goblinas. Tai nebuvo karūna, bet *panašus* daiktas.

– Tegul visi čia esantys liudija.

Jos balsas buvo šaltas. Nuo pat vaikystės Fėjų karalystėje jai niekada nebuvo leista pamiršti, kad yra mirtingoji. Dabar būdama karalienė neleido fėjoms šalia jaustis visiškai saugiai.

– Ažuolas, Liriopės ir Deino sūnus iš Grinbrijarų giminės, užaugintas Orianos ir *mano brolio* Medoko, yra mano įpėdinis, ir kai aš išėsiu iš šio pasaulio, jis valdys vietoj manęs su mano palaiminimu.

– Ažuolai, – kreipėsi Kardenas, – ar priimsi šią pareigą?

Ne, – troško atsakyti Ažuolas. – Nereikia. Jūs abu valdysite amžinai.

Tačiau Kardenas klausė, ne ar Ažuolas *nori* tokios pareigos, bet ar ją priims.

Sesuo reikalavo, kad jis būtų oficialiai paskirtas įpėdiniu, nes dabar tokio amžiaus galėjo valdyti be regento. Ažuolas galėjo nesutikti, bet jautėsi nepaprastai skolingas visoms seserims, todėl nedrįso prieštarauti. Jei kuri nors paprašytų saulės, turėtų sugalvoti, kaip ją nuplėšti nuo dangaus nenusideginus.

Žinoma, jos niekada to ar ko nors panašaus neprašys. Seserys tik troško, kad jis būtų saugus, laimingas ir geras. Norėjo jam dovanoti pasaulį ir kartu apsaugoti nuo skausmo.

Todėl Ažuolas rūpinosi, kad jos niekada nesužinotų, ką jis iš tikrųjų rezga.

– Taip, – atsakė Ažuolas.

Galbūt jis turėtų pasakyti kalbą ar kaip nors kitaip pasirodyti tinkamas valdyti, bet galva buvo visiškai tuščia. Vis dėlto, matyt, to užteko, nes po akimirkos jo buvo paprašyta atsiklaupti. Jis pajuto šaltą metalą ant kaktos.

Tada jam prie skruosto prigludo švelnios Džudės lūpos.

– Pasiruošęs būsi didis karalius, – sušnibždėjo ji.

Ažuolas jautėsi tiek skolingas savo šeimai, kad niekada negalės skolos gražinti. Aplinkui aidint sveikinimo šūksniams, jis užsi-merkė ir pažadėjo pasistengti.

Ažuolas buvo gyva, kvėpuojanti klaida.

Prieš septyniolika metų paskutinis didysis karalius Eldredas į lovą įsiviliojo gražuolę saldžialiežuvę Liriopę. Jis negarsėjo ištikimybėje, turėjo ir kitų meilužių, įskaitant Orianą. Užuoat tapusios varžovėmis, jos artimai susidraugavo, kartu vaikščiodavo, braidė Kaukių ežere ir drauge per puotas sukdavosi šokio rateliuose.

Liriopė jau turėjo sūnų. Nedaugelis fėjų du kartus palaiminamos palikuoniais, todėl ji nustebo vėl pastojusi. Tačiau įsivėlė į konfliktą, nes taip pat turėjo kitų meilužių ir žinojo, kad vaiko tėvas buvo ne Eldredas, o jo mylimiausias sūnus Deinas.

Visą gyvenimą princas Deinas tikėjosi valdyti Elfheimą po tėvo. Tam ruošdamasis įkūrė vadinamąjį Šešėlių dvarą – šnipų ir žudikų grupę, paklusnią tik jam vienam. Deinas siekė greičiau įžengti į sostą pamažu nuodydamas tėvą, kad šis nusilpęs atsiskaitytų sosto. Taigi Liriopei pastojus, Deinas nenorėjo, kad dėl šio nelemto atsitiktinumo viskas žlugtų.

Liriopei pagimdžius Deino vaiką, tai sužinojęs Eldredas būtų galėjęs įpėdiniu pasirinkti vieną iš savo kitų vaikų. O mirus ir motinai, ir vaikui, Deino ateitis būtų užtikrinta.

Deinas nunuodijo Ažuolą nešiojančią Liriopę. Mažos rausvosios musmirės dozės sukelia paralyžių. Nuo didesnės dozės judesiai vis lėtėja tarsi žaislo su išsekusia baterija, ir pagaliau kūnas visai nustoja judėti. Liriopė mirė, ir Ažuolas būtų neišgyvenęs, bet Oriana peiliu perrėžė bičiulės kūną ir švelniai ištraukė kūdikį.

Taip Ažuolas atėjo į pasaulį apnuodytas ir kruvinas. Oriana, įpjaudama per giliai, jam perrėžė šlaunį. Ji beviltiškai spaudė naujagimį prie krūtinės stengdamasi nuslopinti riksmą.

Jis to niekada neužmiršo – net ir garsiai kvatodamas ar griausmingai linksmindamasis.

Ažuolas žinojo pradžios sosto troškimo pasekmes.

Jis nenorėjo toks tapti.

Po ceremonijos, žinoma, vyko puota.

Karališkoji šeima vaišinosi prie ilgo stalo po gluosnio svyrukočio šakomis, o netoliese puotavo kiti dvariškiai. Ažuolas sėdėjo Kardeno dešinėje, mėgstamiausioje vietoje.

Sesuo Džudė išsikėtojo priešingoje stalo pusėje. Artimųjų aki-vaizdoje ji buvo visiškai kitokia nei prieš pavaldinius – nebe scenoje, nors vis dar vilkinti kostiumą.

Oriana sėdėjo Džudės dešinėje. Taip pat garbingoje vietoje, nors Ažuolas abejojo, ar kuri nors džiaugėsi prievole palaikyti tarpusavio pokalbį.

Ažuolas turėjo net kelias seseris – Džudę, Tariną, Vivę, bet jos nebuvo kraujo giminės, kaip ir Oriana ar jas užauginęs ištremtas

didysis generolas Medokas. Tačiau vis tiek tai buvo jo šeima. Prie stalo sėdėjo tik du jo kraujo giminės – Kardenas ir dešinėje ant kėdės besirangantis Leanderis, Tarinos ir Ažuolo įbrolio Loko vaikas.

Ant stalo degė žvakės, o ant nusvirusių gluosnio svyruoklio šakų kabojo pririštos gėlės su žvilgančiais kvarco kristalais. Jos sudarė gražią pavėsinę. Tačiau Ažuolas būtų labiau džiaugęsis kitočia iškilmų proga.

Staiga jis suprato, kad pasinėręs į savo mintis neišgirdo pokalbio pradžios.

– Man nepatiko būti gyvate, bet, matyt, esu pasmerktas tai prisiminti visą amžinybę, – pasakojo Kardenas, jam ant veido krito juodos garbanos. Jis laikė trišakę šakutę, tarsi norėdamas pabrėžti savo mintį. – Nedžiugino nei dainos, nei nesibaigiančios linksmybės. Jau kiek? Aštuoneri metai? Devyneri? Tikrai, linksmybių ten netrūko. Manote, visada tik sėdėjau tamsoje soste ir kandžiojau mane erzinusius žmones? Visada galėjau taip elgtis. Galėčiau ir dabar.

– Kandžioti žmones? – atkartoją Džudė iš kito stalo galo.

Kardenas jai nusišypsojo.

– Taip, jei jiems tai patinka.

Jis kaukštelėjo dantimis, tarsi norėdamas parodyti.

– Niekam tai nemalonu, – purtydama galvą atsakė Džudė.

Tarina susižvalgė su Hetera, ši nusišypsojo ir gurkštelėjo vyno.

Kardenas pakėlė antakius.

– Galėčiau *pabandyti*. Tik krimstelėti. Tik pažiūrėsiu, ar kas nors apie tai parašys dainą.

– Taigi, – žvelgdama į Ažuolą tarė Oriana, – tu puikiai pasirodei. Jau įsivaizduoju tavo karūnavimą.

Vivė tyliai prunkštelėjo.

– Nenoriu nieko valdyti, juo labiau Elfheimo, – priminė jai Ažuolas.

Džudės veidas išliko ramus, nors, regis, jai teko tvardyti.

– Nereikia nerimauti. Nesiruošiu greitai užversti kojų, Karde-nas taip pat.

Ažuolas atsisuko į didįjį karalių, o šis grakščiai gūžtelėjo pečiais.

– Kol kas smailiais batais tvirtai stoviu ant žemės.

Kai Ažuolas buvo Leanderio amžiaus, Oriana netroško jo padaryti karaliumi. Tačiau ilgainiui jos ambicijos augo. Galbūt netgi manė, kad Džudė paveržė jo prigimtinę teisę, o ne išvadavo nuo jos.

Vis dėlto Ažuolas tikėjosi, kad taip nėra. Viena yra regzti sąmokslus prieš sostą, bet nežinia ką darytų sužinojęs, kad į tai įsivėlusį motiną.

Neverisk manęs rinktis, – pagalvojo jis ir sunerimo dėl staigaus pykčio antplūdžio.

Ši problema turėjo savaime išsispęsti. Džudė mirtinga. Mirtingieji lengviau susilaukia vaikų nei fėjos. Jei ji pagimdytų kūdikį, Ažuolui tai būtų kliūtis į sostą.

Taip mąstydamas Ažuolas pažvelgė į Leanderį.

Žavus aštuonmetis tėvo lapės akimis. Tokios pat ryškiai geltonos spalvos kaip Ažuolo. Plaukai tamsūs kaip Tarinos. Leanderis buvo beveik tokio pat amžiaus kaip Ažuolas, kai Medokas sumanė jį pasodinti į Elfheimo sostą. Žvelgdamas į Leanderį Ažuolas matė nekaltumą, kurį jo seserys ir motina, matyt, bandė apsaugoti. Tai jam žadino nemalonų jausmą – pyktį, sumišusį su kalte ir baime.

Leanderis pastebėjo Ažuolo žvilgsnį ir timptelėjo jam rankovę.

– Turbūt tau nuobodu. Nori pažaisti? – paklausė jis, vaikiškai gudriai siekdamas priversti kartu pramogauti.

– Po vakarienės, – pažadėjo Ažuolas, žvilgtelėdamas į Orianą, kurią, regis, jau viskas erzino. – Tavo močiutė supyks, jei prie stalo surengsime spektaklį.

– *Kardenas* žaidžia su manimi, – neatlyžo Leanderis, akivaizdžiai gerai pasiruošęs ginčui. – O jis – *didysis karalius*. Jis parodė man, kaip iš dviejų šakučių ir šaukšto padaryti paukštį. Tada mūsų paukščiai kovėsi, kol vienas krito.

Kardenas visiškai nesivaržė ir jam nerūpėjo, ar Oriana jį bars. Tačiau Ažuolas galėjo tik šypsotis. Vaikystėje jam dažnai tekdavo sėdėti prie suaugusiųjų stalo, tad prisiminė, kaip būdavo nuobodu. Jam būtų patikęs žaidimas su paukščiais iš stalo įrankių.

– Kokius kitus žaidimus žaidėte su karaliaumi?

Leanderis ėmė vardyti nepaprastai ilgą sąrašą išdaigų: grybų mėtymas per stalą į vyno taures, kepurių lankstymas iš servetėlių, maivymasis ir taip toliau.

– Be to, jis pasakojo juokingas istorijas apie mano tėtį Loką, – užbaigė Leanderis.

Ažuolas nustojo šypsotis. Loką vos prisiminė. Ryškiausiai atsiminė Loko ir Tarinos vestuvės, daugiausia tai, kad per jas Hetera buvo paversta kate ir labai dėl to susierzino. Tada Ažuolas suprato, kad magija ne visiems patinka.

Tai prisiminęs, per stalą pažvelgė į Heterą ir staiga jam parūpo, kaip ji jaučiasi. Jos plaukai buvo supinti į kasytes su ryškiai rožinėmis sintetinėmis juostelėmis. Ant skruostų spindėjo raudonis. Jis bandė pagauti jos žvilgsnį, bet ji žiūrėjo į smulkutę fėją, bandančią vogčia pagriebti figą nuo stalo vidurio.

Tada Ažuolas pažvelgė į Tariną. Loko žmona ir žudikė į Leanderio marškinių kišenę kišo nériniuotą servetėlę. Nebūtų nieko

keisto, jei sėdėdama prie šio stalo Hetera imtų nerimauti. Visa Ažuolo šeima buvo susitepusi krauju.

– Kaip tėtis? – pakeldama antakius staiga paklausė Džudė.

Gūžtelėjusi pečiais Vivė linktelėjo į Ažuolą. Esą jis paskutinį kartą matęs tėvą. Iš tiesų per pastaruosius metus su tėvu jis praleido daug laiko.

– Saugosi bėdų, – tarė Ažuolas tikėdamasis, kad taip ir yra.

Po vakarienės karališkoji šeima prisijungė prie viso dvaro pramogų. Ažuolas šoko su ledi Eleina, kuri šypsojosi kaip katė, surijusi pelę, tačiau vis dar alkana, ir kuždėjo jam į ausį, kaip po trijų dienų planuoja susitikimą su asmenimis, tikinčiais *jų reikalu*.

– Ar tikrai galėsi? – paklausė karštai alsuodama jam į kaklą.

Jai ant nugaros krito vešlių raudonų plaukų kasa su įpintais rubinais. Ji vilkėjo auksu siuvinėtą suknelę, tarsi jau ruoštųsi tapti jo karaliene.

– Kardeno niekada nelaikiau giminaičiu, bet dažnai pykdavau dėl to, ką jis iš manęs atėmė, – nuramino ją Ažuolas. Jei ir suvirpės nuo jos prisilietimo, ji pamanytų, kad dėl aistros. – Troškau tokios progos.

Kaip jis ir tikėjosi, Eleina, nesupratusi klastos, nusišypsojo prisiglaudusi prie jo veidu.

– O Džudė nėra tavo tikra sesuo.

Tai išgirdęs, Ažuolas nusišypsojo ir nieko neatsakė. Jis žinojo, ką ji turi galvoje, bet niekada nebūtų su tuo sutikęs.

Po šokio Eleina išėjo, paskutinį kartą pabučiavusi jam į kaklą. Ažuolas *neabejojo*, kad gali tai padaryti, nors dėl to jai grėsė neišvengiama mirtis, o ir jo lauktų neaiškus likimas.

Tačiau jam tai buvo ne pirmas kartas. Apsisūvalgęs negalėjo prisiminti, kad nėra tu, kuriuos jau buvo apgavęs ir išdavęs. Jie dalyvavo trijuose sąmoksluose, kuriuos Ažuolas sužlugdė apgaule privertęs juos kovoti tarpusavyje ir prieš jį. Dėl tų nusikaltimų jie pateko į Užmaršties bokštą arba giljotiną net nežinodami, kad pakliuvo į Ažuolo spąstus.

Šiame gyvačių pilname sode Ažuolas buvo jas viliojantis masalas. Kartais trokšdavo sušukti: *Pažvelk į mane. Žiūrėk, kas esu. Žiūrėk, ką padariau.*

Tarsi privilegijos šių niūrių minčių, nutaisęs priekaištingą žvilgsnį, rūščiai suraukęs antakius priėjo Ažuolo sargybinis Tiernanas. Vilkėjo surištus odinius šarvus, o vieną trumpos pelerinos petį puošė karališkosios šeimos herbas.

– Nori sukelti skandalą.

Sąmokslų teorijos dažnai būdavo be pagrindo – tik svajonės, atsiradusios dėl įdomių dvaro intrigų trūkumo. Nepagrįstos apkalbos, audringų išgertuvių kliedesiai. Tačiau Ažuolas jautė, kad šis kartas kitoks.

– Ji rengia susitikimą. Jau beveik baigta.

Tiernanas dėbelėjo į sostą ir jame išsikėtojusį didįjį karalių.

– Jis žino.

– Ką žino?

Ažuolas pilve pajuto virpulį.

– Ką tiksliai? Nežinau. Bet kažkas kažką nugirdo. Sklinda gandai, kad tu nori išmeigti jam peilį į nugarą.

Ažuolas prunkštelėjo.

– Jis nepatikės.

Tiernanas nepatikliai dėbtelėjo į Ažuolą.

– Jo paties broliai jį išdavė. Būtų kvailys, jei nesisaugotų.

Ažuolas vėl pažvelgė į Kardeną, ir šįkart didysis karalius atrėmė jo žvilgsnį. Kardeno antakiai pakilo. Akyse buvo matyti išpėjimas ir vangus grasinimas. *Žaidimas vyksta.*

Sunerimęs princas nususuko. Nieku gyvu netroško, kad Kardenas jį laikytų priešu. Reikia eiti pas Džudę. Bandyti paaiškinti.

Rytoj, nusprendė Ažuolas. Kad nesugadintų jai vakaro. Arba poryt, kai bus per vėlu jam sutrukdyti susitikti su sąmokslininkais ir jis dar galės pasiekti, ko nori. Pirmiausia sužinos, kas dalyvauja sąmokslu. Paskui, kaip įprastai, apsimes išsigandęs. Pasakys sąmokslininkams, kad nori išeiti. O jie taip pat išsigąs, kad jis viską praneš didžiajam karaliui ir karalienei.

Ažuolas ketino juos nubausti ne už išdavystę, o už pasikėsinimą į jį. Jis jau garsėjo neatsargumu dėl daugelio pasikėsinimų į jo gyvybę. Niekas nesuprastų, kad Ažuolas sąmoningai sužlugdė šį sąmokslą, ir jis galėtų vėl kartoti savo gudrybę.

O Džudė taip pat nei dabar, nei kitąkart nenutuoktų, kad jis sąmoningai rizikavo gyvybe.

Nebent, žinoma, turėtų viską prisipažinti įtikindamas Kardeną, kad nėra priešas. Ažuolas krūptelėjo pagalvojęs, kaip siaubingai išsigąs Džudė ir visa šeima. Jo gerove jie pateisino savo aukas, netektis. *Juk Ažuolas buvo laimingas, Ažuolas turėjo vaikystę, kurios neturėjome mes, juk Ažuolas...*

Įsikandęs į skruostą Ažuolas pajuto kraujo skonį. Šeima niekada neturėtų sužinoti, kur jis įsivėlė. Kai išdavikai bus sugauti, Kardenas galbūt pamirš įtarimus. Galbūt niekam nieko nereikia sakyti.

– Prince! – Iš jaunų dvariškių būrio ištrūkęs Ažuolo draugas Vie-ras uždėjo ranką jam ant peties. – Štai kur tu. Ateik švęsti su mumis!

Ažuolas prisivertė nusijuokti nuvydamas šalin rūpesčius. Juk tai jo pokylis. Tada leidosi šokti po žvaigždėtu dangumi su Elfhei-mo dvariškiais. Linksminosi. Atliko savo vaidmenį.

Prie princo priėjo sparnuotoji fejė žalsva kaip žiogas oda ir sparnais. Ji atsivedė dvi drauges, ir visos apšivijo rankomis jam kaklą. Jos alsavo žolelių ir vyno aromatu.

Ažuolas mėnesienoje šokdino tai vieną, tai kitą partnerę, suko-si po žvaigždėmis. Kvatojo iš nesąmonių.

Paskui prie jo prisiglaudė šmėkla juodomis lūpomis. Jis jai nu-sišypsojo, ir juodu įtraukė dar vienas šokio ratelis. Jos lūpos buvo saldžios kaip nukritusi slyva.

– Kai žvelgi man į veidą, aš esu šis tas, – šnibždėjo jam į ausį. – Kai žvelgi man į nugarą, esu niekas. Kas aš esu?

– Nežinau, – prisipažino Ažuolas, o jam per pečius perbėgo drebulys.

– Jūsų veidrodys, Didenybe, – atsakė šmėkla. Nuo jos alsavimo jam pasišiaušė kaklo plaukeliai.

Tada ji išslydo jam iš rankų.

Po kelių valandų Ažuolas – apsvaigęs, skaudama galva – svirdu-liuodamas grįžo į rūmus. Pagal mirtingųjų pasaulio įstatymus sep-tyniolikmečiai negali vartoti alkoholio, taigi išgertuvių pasekmes turi slėpti, tačiau Ažuolas tą vakarą galėjo laisvai gerti su kiekvienu